

Inleiding

Er zijn zomers die je meemaakt en zomers die je je later herinnert. Soms weet je niet precies waar het verschil zit. Een strand, een stad, een terras, een geliefde, een treinraam, een glas, een stem — ineens wordt iets gewoons groter dan het was. De zomer doet dat. Ze vergroot. Ze verlicht. Ze legt bloot.

Deze bundel is ontstaan uit dat zomerse licht. Niet alleen het licht van vakanties, stranden en steden, maar ook het licht dat op herinneringen valt. Op oude liefdes. Op lichamen die ouder worden. Op gedachten die te lang in het hoofd hebben gezeten. Op de komische kanten van ernst en de ernstige kanten van komedie.

De gedichten in deze bundel willen niet zwaar doen, al gaan ze soms over zware dingen. Ze wandelen liever wat rond. Door Zadar, Amsterdam, Keulen, Nice, Rotterdam, Lissabon, langs de zee, door het hoofd, door het verleden. Ze kijken naar mensen die iets willen betekenen, naar geliefden die elkaar niet helemaal kunnen vasthouden, naar protest dat zijn richting kwijtraakt, naar spiritualiteit met een knipoog, naar ouderdom, verlangen en de wonderlijke neiging van mensen om overal woorden voor te zoeken.

Misschien is dat ook wat poëzie doet: woorden zoeken voor wat zich niet netjes laat uitleggen. Voor een lichtval. Voor een gemis. Voor een lach die niet helemaal onschuldig is.

Voor een zomer die even alles zachter maakt, maar niets definitief oplost.

Lees deze bundel daarom niet te plechtig. Lees hem liever zoals je op een zomerdag ergens gaat zitten: met tijd, met lichte dorst, met een open blik, en met de bereidheid om af en toe verrast te worden door wat er onder het oppervlak meebeweegt.

zomers als in zadar

i.

we liggen ons
aan het licht te laven

dat doen we zonder
hoog te draven

dat doen de zon
en de temperaturen al

wij blijven ons laven
aan het licht

na de val uit werkrouines en
onze dagelijkse plicht

ii.

koffie in zadar
en ik, ik speel de nar
die iedereen kan snappen

de clown die wijsheid stopt
in platte grappen
maar nergens iets verandert

omdat inzichten
door een nar uit elkaar vallen
en slechts een koffiemoment
verlichten

iii.

nooit meer zal ik
die gebronsde kop...

wel nog rimpels volop
en een ervaringenziel

de ouderdom komt
niet alleen met gebreken

dat is nu eenmaal
de levensdeal

maar wat ooit aantrok
zal alleen nog maar verbleken

tot het niveau
van een gerimpeld reptiel

iv.

ook vroeger werd steeds maar
naar vroeger verwezen

alles was ooit immers beter
dat valt al bij plato te lezen

maar bij al dat verlies van fatsoen
zou ik dat gepraat over vroeger
lekker blijven doen

v.

niemand weet
waarom god god

en bijvoorbeeld
niet wammes waggel heet

maar what's in a name?
al noem je boeddah oedeem,

het gaat er toch om
dat je de wijsheid
niet vergeet?

vi.

ze zeggen:

‘het is voor mijn volk
dat ik oorlog voer

onze stam is heilig,
anderen zijn kanonnenvoer

wie niet tot ons behoort
maakt het leven onveilig
daarom mogen we doden
en is dat geen moord

er is een wij en er is een zij
en soort zoekt soort

ooit waren we dezelfde stam,
maar nu is dat voorbij

je gaat eraan als je niet
tot onze clan behoort’

vii.

we probeerden preventief
onze zintuigen te ontlasten

zaken te voorkomen
als geluidsstress, lichtverblinding
en problemen met geuren,

maar ook nu weer verrasten
ons de dingen die
ongevraagd gebeuren

zo krijste een baby in het vliegtuig
ons passievol de oren stuk

en de parfums die ik
op de luchthaven probeerde
op goed geluk
wist onze reuk te versjteren

nooit gaat het echt zoals je wil
als je iets ten goede
probeert te keren